

**Uchwała Nr 520/XXIII/2012
Rady Miasta Lublin**

z dnia 6 września 2012 r.

**w sprawie rozpatrzenia wezwania do usunięcia naruszenia prawa
uchwałą nr 439/XX/2012 Rady Miasta Lublin z dnia 26 kwietnia 2012 r.**

Na podstawie art. 18 ust. 1, w związku z art. 101 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591 z późn. zm.) - Rada Miasta Lublin uchwala, co następuje:

§ 1

Uznaje się za bezzasadne wezwanie z dnia 25 lipca 2012 r., złożone przez Katedralną Parafię Prawosławną pw. Przemienienia Pańskiego w Lublinie, w imieniu której występuje ks. Proboszcz ----- ---, do usunięcia naruszenia prawa uchwałą nr 439/XX/2012 Rady Miasta Lublin z dnia 26 kwietnia 2012 r. w przedmiocie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego miasta Lublin część VIII - Śródmieście dla terenu dawnego cmentarza unickiego, położonego u zbiegu ulic: Unickiej i Walecznych.

§ 2

Uzasadnienie stanowiska Rady Miasta Lublin stanowi załącznik do niniejszej uchwały.

§ 3

Wykonanie uchwały powierza się Prezydentowi Miasta Lublin.

§ 4

Uchwała wchodzi z dniem podjęcia.

Przewodniczący Rady Miasta
Lublin

Piotr Kowalczyk

Uzasadnienie

Wnioskodawca - Katedralna Parafia Prawosławna pw. Przemienienia Pańskiego w Lublinie, w imieniu której występuje ks. Proboszcz -----, wniosła w dniu 25 lipca 2012 r. pismo zawierające wezwanie do usunięcia naruszenia prawa uchwałą nr 439/XX/2012 Rady Miasta Lublin z dnia 26 kwietnia 2012 r. w przedmiocie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego miasta Lublin część VIII - Śródmieście dla terenu dawnego cmentarza unickiego, położonego u zbiegu ulic: Unickiej i Walecznych. Wezwanie dotyczy całego uchwalonego planu zagospodarowania przestrzennego, obejmującego działkę nr 40, stanowiącą własność Parafii Prawosławnej oraz częściowo pas drogowy ulic Unickiej i Walecznych.

Wnioskodawca wzywając do usunięcia naruszenia jego interesu prawnego uchwałą nr 439/XX/2012 Rady Miasta Lublin z dnia 26 kwietnia 2012 r. wysuwa zarzut naruszenia przepisów Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym oraz ustawy o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych.

Jako interes prawny Katedralna Parafia Prawosławna pw. Przemienienia Pańskiego w wezwaniu Rady Miasta Lublin do usunięcia naruszenia prawa podała, iż „ustalenia uchwalonego planu „negatywnie wpływają na sferę prawno-materialną Parafii, gdyż praktycznie pozbawiają Ją możliwości wykonywania praw właścicielskich wobec objętej planem nieruchomości”.

Odnosząc się do zarzutów, należy mieć na uwadze, iż zagwarantowana konstytucyjnie ochrona prawa własności nie może być traktowana w taki sposób, że sam fakt posiadania nieruchomości uzależnia przeznaczenie danego terenu wyłącznie od bieżących zamierzeń obecnego właściciela. Takie rozumienie prawa własności nie tylko nie ma umocowania w przepisach obowiązującego prawa, ale jest ich dalece idącą nadinterpretacją. Dokonując ograniczenia konkretnego prawa lub wolności ustawodawca kieruje się troską o należyte, harmonijne współzycie członków społeczeństwa, co obejmuje ochronę interesów poszczególnych osób, jak i określonych dóbr społecznych. Ochrona dobra powszechnego (interesu ogółu) wynika ponadto z art. 1 Protokołu nr 1 do Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności (Dz. U. z 1995 r. Nr 36, poz. 175), gwarantującej każdej osobie fizycznej i prawnej niezakłócone korzystanie z tej własności, przy jednoczesnym potwierdzeniu prawa organów władzy do wydawania przepisów, które wedle ich oceny są konieczne do kontroli, czy korzystanie z własności odbywa się zgodnie z interesem powszechnym. Zgodnie z konstytucyjną zasadą proporcjonalności (art. 31 ust. 3 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej) prawo inwestora do zagospodarowania własnej nieruchomości musi być odpowiednio wyważone i dostosowane do zasad zachowania porządku publicznego oraz ochrony indywidualnych interesów osób trzecich. Zgodnie z treścią art. 64 ust. 3. Konstytucji ograniczenie prawa własności następuje w drodze ustawy m.in. ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, na mocy której ustawodawca przyznał gminom kompetencje w zakresie władczego przeznaczenia i ustalania zasad zagospodarowania terenu (tzw. władztwo planistyczne) i ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami w zakresie obowiązków nałożonych na właściciela zabytku.

Zespół projektowy wnikliwie przeanalizował zgłaszane w ramach procedury planistycznej argumenty Parafii Prawosławnej jako właściciela terenu, związane z obecnie forsowanym przez nią zamysłem zabudowy (budynek handlowo-usługowy) tego obszaru, co za tym idzie – zmieniającego przeznaczenie w stosunku do obecnego użytkowania działki. Należy podkreślić, iż mocno kontestowane przez Wnioskodawcę ustalone w miejscowym planie przeznaczenie działki nr 40 pod tereny zabytkowego cmentarza zamkniętego (nieczynnego) oznaczonego symbolem VIII C 1 Zcz, nie jest zmianą jego dotychczasowego przeznaczenia. Przedmiotowy obszar jako teren nieczynnego cmentarza unicko-prawosławnego, od momentu jego powstania na przełomie XVIII i XIX wieku nie był zabudowany. Zgodnie z wnioskiem Lubelskiego Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków złożonym do planu, nieczynny cmentarz w chwili obecnej pozostaje czytelny w strukturze przestrzennej, a pod warstwą gruntu znajdują się pochówki i szczątki ludzkie – o czym świadczą odkrycia dokonane w 2010 r., podczas prowadzenia prac ziemnych, związanych z prowadzeniem linii telekomunikacyjnej. Zatem ustalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego jako aktu prawa miejscowego potwierdziły jedynie dotychczasowe przeznaczenie terenu. W świetle powyższego zarzut przekroczenia przez Gminę Lublin granic władztwa planistycznego jest bezzasadny.

Przechodząc do analizy zarzutu naruszenia art. 17 pkt 9 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, regulującego procedurę planistyczną w zakresie terminu ogłoszenia w prasie miejscowej o wyłożeniu projektu planu do publicznego wglądu oraz terminu samego okresu wyłożenia, należy podnieść, iż przepis art. 57 § 1 Kodeksu postępowania administracyjnego nie ma zastosowania ani wprost ani odpowiednio w toku procedury planistycznej. Ustawodawca całą procedurę planistyczną uregulował odrębnie (w stosunku do pozostałych postępowań i procedur administracyjnych) w ustawie o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, zaś przepisy kodeksu postępowania administracyjnego w procedurze planistycznej mają zastosowanie tylko jeśli to wynika z przepisów w/w ustawy. Adresatem wykonania ustawowo określonej czynności urzędowej na dokonanie ogłoszenia o wyłożeniu projektu planu w prasie jest wójt burmistrz, prezydent. Zakreślony ustawowo w/w termin w procedurze planistycznej, nie może być mylony z terminami (liczonymi zgodnie z Kpa) na dokonanie określonych czynności przez stronę w toku postępowania administracyjnego np. kwestie doręczeń i terminy na złożenie środków odwoławczych (np. zażalenia). Ustawodawca precyzyjnie sformułował termin ogłoszenia o wyłożeniu planu „na co najmniej 7 dni przed dniem wyłożenia”. Stosowne ogłoszenie Prezydenta ukazało się w dniu 14 lutego 2012 r. w „Kurierze Lubelskim” na str. 17, natomiast wyłożenie projektu wraz z prognozą oddziaływania na środowisko rozpoczęło się od dnia 21 lutego br. od godz. 9.00, tj. 8-dnia, liczonego od dnia ukazania się ogłoszenia w prasie. Dzień publikacji ogłoszenia, jako kluczowy, jest pierwszym dniem od którego liczy się minimalny 7-dniowy termin przed rozpoczęciem wyłożenia dokumentów planistycznych do publicznego wglądu.

Wnioskodawca wysunął również zarzut dotyczący uchybienia terminu wyłożenia projektu planu, ponieważ projekt planu Jego zdaniem, powinien zostać wyłożony na co najmniej 21 dni „roboczych” zaś dokumenty wyłożono na 21 dni kalendarzowych. Należy zauważyć, iż Ustawodawca regulując termin wyłożenia, posługuje się dniami bez określenia, że są to dni „robocze”. W ogólnie przyjętej praktyce, terminy liczone są w dniach kalendarzowych. Termin dni „robocze” jest wieloznaczny i rodzący rozbieżności interpretacyjne np. czy wyłączeniu podlegają soboty, które ustawowo nie są dniami wolnymi od pracy. Biorąc pod uwagę racjonalność ustawodawcy jeśli chciałby określić termin wyłożenia w tzw. dniach „roboczych” uczyniłby to. Natomiast przyjęcie dni „roboczych” przez Wnioskodawcę jest nieuprawnioną nadinterpretacją. Wyłożenie rozpoczęło się w dniu 21 lutego 2012 r. a zakończyło się w dniu 12 marca 2012 r., zaś uwagi do projektu planu można było składać do dnia 26 marca br.

W aspekcie społecznym można jedynie analizować, czy ustawowy minimalny termin wyłożenia zastosowany podczas procedury nie był za krótki. Służby planistyczne, podległe Prezydentowi w pracach nad projektem planu, wzięły również i powyższe pod uwagę. Napięta sytuacja społeczna (m.in. zaangażowanie mieszkańców, prasy) oraz niewielki obszar jego opracowania, uzasadniły przeprowadzenie procedury w możliwie najkrótszym, prawnie dopuszczonym terminie.

Katedralna Parafia Prawosławna aktywnie uczestnicząc w procedurze planistycznej (np. udział w dyskusji publicznej a także złożenie w terminie wyczerpującej uwagi) nie podnosiła zarzutu zbyt krótkiego wyłożenia dokumentów planistycznych, który np. spowodowałby ograniczenie prawa Wnioskodawcy do zapoznania się z rozwiązaniami projektowymi przyjętymi w planie, czy złożenia uwagi w terminie. W związku z powyższym zarzuty co do terminów zastosowanych w procedurze planistycznej w żaden sposób nie naruszyły interesu prawnego Wnioskodawcy.

Po podjęciu uchwały nr 439/XX/2012 Rady Miasta Lublin z dnia 26 kwietnia 2012 r. w przedmiocie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego miasta Lublin część VIII - Śródmieście dla terenu dawnego cmentarza unickiego wraz z towarzyszącą dokumentacją planistyczną, została przesłana do Wojewody Lubelskiego w celu kontroli zgodności z prawem, po czym uchwała została opublikowana w Dzienniku Urzędowym Województwa Lubelskiego w dniu 12 czerwca 2012 r. pod poz. 1863.

Odnosząc się z kolei do zarzutu naruszenia art. 46 ust. 1 ustawy z dnia 7 maja 2010 r. o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych, należy podkreślić, iż zakaz realizacji nowych urządzeń infrastruktury telekomunikacyjnej zawarty w miejscowym planie był przedmiotem szczegółowej analizy przez Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej. Organ (PUKE) pozytywnie zaopiniował przedłożony projekt planu. Wprowadzony zakaz nowych urządzeń infrastruktury telekomunikacyjnej jest zgodny z art. 46 ust. 1, ponieważ planowane inwestycje byłyby sprzeczne z przepisami ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami jako przepisami odrębnymi. Ostatnim zgłoszonym zarzutem jest to, iż uchwała planistyczna nie przewiduje możliwości dokonania jakichkolwiek nasadzeń na działce Wnioskodawcy. Zapisy planu zagospodarowania

przestrzennego w aspekcie zasad ochrony środowiska, przyrody i krajobrazu kulturowego, zawierają jedynie zakaz wycinki drzew z wyjątkiem cięć pielęgnacyjnych i sanitarnych (z uwzględnieniem ekspertyz dendrologicznych), zaś do możliwości nasadzeń (których nie zabraniają), będących przedmiotem uregulowań w przepisach odrębnych – się nie odnoszą.

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem "podstawą zaskarżenia jest niezgodność uchwały z prawem i równocześnie naruszenie przez nią konkretnie rozumianych interesów lub uprawnień konkretnego obywatela lub ich grupy". Powyższe okoliczności natury faktycznej jak i prawnej świadczą o braku naruszenia, obowiązujących przepisów prawa w tym: Konstytucji RP, ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, art. 57 § 1 Kodeksu postępowania administracyjnego (nie mającego w omawianym przypadku zastosowania) oraz ustawy o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych, a tym samym stanowią o zasadności podjęcia niniejszej uchwały.